Quelle: http://manuscripta.at/?ID=1547
Copyright: Klosterneuburg, Augustiner-Chorherrenstift

intellegentia: nec sapientia
potest esse. Ne pro hoc sibi pa-
non intellegit ipse sibi.
sed filius intellegit patri.
Propterea filius patre sapien-
tem facit. Et si hoc esset dono et
quod dicere. et ei illi esse intellegentia
esse quae sapientia. non filius
a patre quod verum est. sed
a filio potius pater habet
essentiam. quod absurdis-
simum atque falsissimum est.
hanc absurditatem nos in
libro septimo discussisse.
cuius se abiecisse certissimum
est. Est ergo dei pater sapiens
ei qua ipse est sua sapientia.
Et filius sapientia patris.
de sapientia quod est pa-
de quo est genitus filius. quo
ergo consequenter est et in-
tellegens pater ei quae ipse est
sua intellegentia. Neque
enim esset sapiens. qui non esset
intellegens. Filius autem est
intellegentia patris. de
intellegentia genitus quod
est pater. hoc et de memoria
non inconvenienter dici
potest. Quomodo enim est
sapiens. qui nihil meminit
ut sui non meminit; Pinde

qua sapientia pater sapi-
entia filius. sicut sibi me-
minit pater. ita et filius.
Et sicut sui et filii meminit
pater. memoria non filii. sed
sua. Ita sui et patris meminit
filius. memoria non patris. sed
sua. Dilectio quoque. ubi nulla est.
quis ullam dicat esse sapien-
tiam. Ex quo colligitur ita
esse patrem dilectione sua.
ut intellegentia et me-
moria sua. Ecce ego tria
illa. id est memoria. intelle-
gentia. dilectio. seu voluntas
in illa summa et immutabili
essentia. quod est deus non pater
et filius. et spiritus sanctus. sed
pater solus. Et qua filius quoque
sapientia est genitus. de sapi-
entia. sicut nec pater. et nec
spiritus sanctus intellegit. sed ipse se.
Ita nec pater ei memi-
nit. sed spiritus sanctus intellegit. sed ipse
sibi. Sic sua enim est et ipse
memoria sua intellegentia.
sua dilectio. Sed ista se habe-
de patre illi est de quo natus est.
Spiritum sanctum. qua sapientia
est procedens de sapientia.
non patrem habet memoriam.
et filium intellegentia. et se